

travnike ob močvirju, voda
ti sledi,
s črnino izpolnjuje tvoje sledove.

Paul Celan

POLETJE

Škripanje železnih čevljev v češnji.
Iz šlemov se ti peni poletje. Črnikasta
kukavica z diamantno ostrogo slika
svojo podobo na vrata neba.

Gologlav jezdec moli iz listnatega stvarstva.
Mračen nosi na ščitu tvoj nasmeh.
prikovan na železni sovražnikov robec.
Obetali so mu sanjski vrt
in kopje že drži pripravljeno, da se ga vrtnica ovije.

A tisti, ki ti je najmanj podoben.
pride bos skozi zrak.
Železne čevlje nosi na šibkih rokah.
prespi bitko in poletje. Češnje
krvavijo zanj.

Prvi pijem modrino, ki še išče njegovo oko.
pijem iz tvoje stopinje in vidim:
trkljaš se mi med prsti, biser, in rasteš!
Rasteš kot vse, kar je pozabljeno.
Trkljaš se: črno zrno otožnosti
pade v robec čisto belo od znamenj slovesa.

GLASOVI

Glasovi, vrezani v zeleno vodno površino.
Ko se vodomec potopi,
zastane sekunda:
Kar je bilo ob tebi
na vsakem bregu,
se je izteklo, odrezano od korenin
v drugo podobo.

Glasovi s poti, ki jo preraščajo koprive:

Pridi po rokah k nam.
Kdor je sam z lučjo,
ima le roko, da iz nje bere.

Glasovi, naraščajoči v noči, vrvi,
ki nanje obešaš zvon.
Bóči se, svet:
Ko bo priplavala mrtvaška lobanja,
bo tu zvonilo.

Glasovi, pred katerimi se tvoje srce
umika v srcu tvoje matere.
Glasovi z drevesa za obešanje,
kjer pozni in zgodnji les
menjavata letnice.

Glasovi, grleni, v produ,
v katerem brez konca grebe
sluzasti curek srca.

Tu pusti čoln,
ki sem ga sam oskrbel z moštvom, otrok.
Ko pljusne v barko sunek vetra,
se penjače združijo.

Krmarjev glas:

Solzé.
Solzé v bratskem očesu.
Ena obvisi, raste.
Mi bivamo v njej.
Dihaj, da se razveže.

Glasovi v notranjosti barke:

Le usta so rešena.
Vi, ki tonete, poslušajte
tudi nas.